

Het keukenkastje

En andere verhalen en gedichten

Het keukenkastje

En andere verhalen en gedichten

Pieter van Groenewoud

Schrijver

Pieter van Groenewoud

Coverontwerp

Pieter van Groenewoud/Brave New Books

ISBN

© pietervangroenewoud

*Het keukenkastje
En andere verhalen, gedichten*

Verandering van perspectief op ware gebeurtenissen geeft een hilarisch beeld en laten verrassen is het tweede ingrediënt van deze verhalen bundel. Gastschrijfster Ines van Bokhoven heeft een verhaal geschreven op haar herkenbare en originele manier.

Tussen de verhalen vindt U gedichten en haiku's. En ja, het is waar: haiku's zijn zo eenvoudig en je kunt er uren over filosoferen. Ga er maar voor zitten en geniet van Beethoven, verwonder je over Helga in een keukenkastje, en het ongelofelijke verhaal van Antoine en Isabel. Lach hardop om Thom en herken het vlees.

Malaga, november 2024

<i>Inhoud</i>	<i>Pagina</i>
1 <i>Het keukenkastje</i>	8
2 <i>Dino's erfenis</i>	24
3 <i>Ludwig</i>	37
4 <i>Droom</i>	52
5 <i>Antoine</i>	59
6 <i>Het balkon</i>	68
7 <i>Leo</i>	75
8 <i>Oom Thom</i>	79
9 <i>Toen</i>	90
10 <i>Teleurgesteld</i>	95
11 <i>Misbruik</i>	100
12 <i>Isabella</i>	106
13 <i>Cathy II</i>	114
14 <i>Svalbard</i>	125

*Nog wel jaren kan het duren
Tot het eind van de reis
Let dan goed op de vuren
Langs het strand van het nieuwe paradijs*

Het keukenkastje

In de stromende regen in een gewone straat van een gewone stad stopt een gewone ambulance zonder licht of geluidssignalen voor een gewoon appartementencomplex om even later weg te rijden met daarin het lichaam van een 87-jarige man die op natuurlijke wijze is overleden. Een hele gewone gebeurtenis. Vier dagen later, de zon schijnt volop, stoppen twee auto's, een grijze bus met geblindeerde ramen en een grijze personenauto bij hetzelfde adres. Twee mannen gekleed in gele overalls stappen uit de bus en komen na een paar minuten met een zwarte plasticzak op een brancard naar buiten. Tegelijkertijd, uit de andere auto afkomstig, lopen twee mannen de hal binnen van het gebouw en begeven zich naar een appartement waar een man van een klusbedrijf hen te woord staat. Een gewone dag verandert in een bijzondere dag. In de grijze kille ruimte in de kelder van een ziekenhuis staan twee stalen tafels met daarop zwarte canvas zakken met een gele ritssluiting. Een vrouw, gekleed in een lichtblauw kunststof broek, een smetteloos wit jasje, huidkleurige rubberen handschoenen en een blauw mondkapje begint bij de eerste tafel en opent de langwerpige zak en kijkt enigszins verwondert naar de inhoud. Ze telt iets en begint aantekeningen te maken op een blocnote: lichaam, vrouw, volledig en smaakvol gekleed, goudkleurige trouwring met inscripties, tien steken in het bovenlichaam, en een rode sjaal strak om de nek. De

vrouw denkt nadat ze het lichaam verder heeft bekeken en van een van de vingers een afdrukje heeft gemaakt: ze lijkt lachend aan haar einde te zijn gekomen gezien de stand van haar boven- en onderkaak. Ze schrijft nog wat en sluit de zak waarna ze naar de tweede tafel loopt en ook deze zak routinematig opent, en kenmerken van het lichaam van een man noteert waarbij ze ditmaal van alle vingers een afdrukje maakt. Daarna maakt ze een paar foto's van zijn gezicht. Dit op verzoek van de politie. Daarna gespt ze een groene kaart met daarop een QR-code aan elke zak en doet haar handschoenen uit die ze daarna in een vuilnisbak bij de uitgang deponeert. Met twee rapporten onder haar arm wandelt ze naar een hoger gelegen verdieping en geeft ze bij de receptie af die verder zorg zal dragen voor de verwerking van de gegevens over deze twee lichamen.

Een hoofdresearcher van de afdeling zware criminaliteit krijgt de opdracht het onderzoek te leiden want het lichaam van de gevonden vrouw vertoont volgens het autopsierapport tien messteken rond de hartstreek en is uiteindelijke overleden door verwurging. De man is een natuurlijke dood gestorven en er is nog geen uitslag over de bevestiging van zijn identiteit. Maar dat vindt ze niet zo interessant.

Tanja is achtendertig, slank, sluijk donkerblond haar, groene ogen, een normale neus en lippen die uitnodigen om eeuwig te zoenen maar dat komt waarschijnlijk omdat ze professioneel opgevuld zijn met siliconen. Ze laat er geen gras over groeien dat ze haar lichaam goed verzorgd waardoor de reacties ook even hilarisch als

voorspelbaar zijn zodra ze de briefingkamer binnenkomt die gevuld is met vier mannen. Ze is niet zomaar een rechercheur want iedereen weet op het bureau dat zij het was die bij een operatie levensgevaarlijk gewond is geraakt omdat ze zich voor twee kinderen wierp toen een schutter het vuur opende. Op haar rug zijn de littekens van drie uitgaande kogels nog zichtbaar als ze een jurkje draagt met een blote rug, zoals vandaag, want na de regenbuien is het vandaag snikheet.

Ze begint met: goedemiddag, we zijn hier bij elkaar vanwege een zaak welke een onderzoek vereist. Ik zal jullie een briefing geven, daarna kunnen jullie vragen stellen.'

En ze begint: 'De nieuwe eigenaar van een appartement was begonnen met de renovatie na het overlijden van de vorige bewoner. Verrassend was het vinden van een lijk van een vrouwelijke persoon door een klusbedrijf dat het achter een keukenkastje vond.' En: 'we hebben dus twee doden en wat vragen.'

Zij staat nu met haar gezicht gericht op de aanwezigen in de kamer voor het projectiescherm en nadat ze de korte inleiding heeft gegeven gaat het licht uit en verschijnt er een niet onknappe vrouw van in de veertig op het scherm met naast haar een wat oudere man met grijze haren gekleed in smoking.

'Dit is Helga, die in het kastje verstopt zat,' en ze wijst met een stok de vrouw aan. 'En dit is een man waarvan we de naam net als haar weten omdat het zo

in het kadaster staat vermeld, Bjorn,' en ze tikt wat harder op de afbeelding van de man die wat streng kijkt.

De tweede foto is van de ruimte achter het keukenkastje met daarin een skelet dat volledig gekleed is in een grijs mantelpakje, panty's en zwarte korte laarsjes. Het bloed op haar blazer is zwart geworden en om haar nek zit een zijden rode sjaal.

Terwijl ze met een stok aanwijst zegt Tanja: 'ze is achter dit kastje gevonden in een flat waarvan de bewoner, Peter Van der Kwast, een paar dagen geleden is overleden.'

De derde foto toont de tien steekwonden op haar borst. 'De vrouw met een kort mes tien keer in haar beide gestoken,' vertelt ze verder terwijl ze bladert in een dossier dat slechts een paar velletjes telt. Iemand steekt zijn hand omhoog met de bedoeling een vraag te stellen. Ze knikt.

'Hoe komt het dat we zo snel al weten dat ze Helga en Bjorn heten?' vraagt een jonge man, in een valse jeans, witte sneakers en zwart poloshirt dat nog net de bruine kolf van een pistool verbergt.

'Goede vraag Tomass. Ik zal het je uitleggen: Helga heeft een ring om haar vinger met daarin de inscriptie 'van *Bjorn D Kovak voor Helga*, zonder datum wat wij vreemd vinden.'

En: 'Interpol heeft ons direct op de hoogte gebracht van de identiteit van zowel de man als de vrouw en zond ons de enige foto waarop ze toevallig beiden staan.'

De politieman in het zwarte poloshirt gaat weer staan en vraagt: 'wat voor informatie hebben we over deze twee en onder welke omstandigheden is de vermissing gemeld?'

Ze reageert snel: 'Helga is nog een zwarte plek, en Bjorn staat op de lijst bij Interpol gecodeerd als zijnde oorlogsmisdadiger, en verrassend genoeg is hij al een tijdje dood. Volgens onbevestigde bron heeft hij zelfmoord gepleegd in Zwitserland.' Er valt een stilte in de kamer want iedereen weet wat ze bedoelt.

De vraag is nu: 'wie is Helga en waarom is zij verstopt achter een keukenkastje?' En: 'heeft de overleden huurder, Peter, er iets mee te maken en zo ja, wat?' Een vraag die hij niet kan beantwoorden.

Hij: 'is Helga ooit als vermist opgegeven?'

Zij: 'nee, nergens staat zij geregistreerd als vermist.'

En: 'we moeten de gangen van Bjorn en de oude bewoner Peter natrekken. Zo komen we misschien deze charmante dame nog tegen' en 'je denkt al snel aan een relatieprobleem' en daarna legt ze de aanwijsstok op het bureau, gaat zitten en kijkt de kamer rond en zegt: 'goed, we gaan het werk, jullie twee zoeken alles uit over Bjorn en Helga' en jullie', ze wijst twee anderen aan, 'krijgen Peter.'

Lichtelijk geïrriteerd loopt ze de briefingkamer uit en gaat naar haar chef om verslag uit te brengen. Het gesprek is kort en ze krijgt de indruk dat hij eigenlijk verdomd weinig zin heeft om naar haar te luisteren. 'Ik

geef hem geen ongelijk' denkt ze. 'Ik heb ook nog niets zinnigs te vertellen'. Nadat ze de deur zachtjes achter zich heeft gesloten loopt ze door de gang met een vreemd leeg gevoel dat ze in haar nog korte carrière nog niet eerder heeft gehad. De commissaris heeft haar vanochtend deze schijnbaar onoplosbare zaak toegeschoven. Ze denkt: zou het een test zijn? Ze loopt naar haar kamer en gaat zitten, slaat de map open met daarop slordig geschreven 'Keukenkastje' en kijkt naar de foto van twee personen die elkaar innig vasthouden en vraagt zich af: 'wie ben je Helga? Wie heeft je vermoord en in een keukenkastje gestopt en waarom?' Kloppende hoofdpijn verstoort haar denkpatroon en pakt uit haar lade een doosje paracetamol, drukt er een tablet uit en slikt het door met een slok koude zwarte koffie.

En of het aan de paracetamol ligt of niet, nog geen kwartier later en met een stevige ruk gaat haar deur open en staat Tomass, een jonge rechercheur die nog maar net de politieschool heeft verlaten, in de deuropening met een grijns op zijn smoel en een vel papier in zijn hand te zwaaien.

'Huh?' is haar eerste reactie als hij een A4tje, wat slordig is afgescheurd, voor haar neerlegt en plaatsneemt op de stoel aan de andere kant van haar bureau.

De tweede reactie is een kreet van afschuw: 'NEE!' En tegen Tomass zegt ze: 'is dit echt waar?' Waarop hij bevestigend knikt. Woest schopt ze de prullenmand omver als ze langs hem haar kantoor